

Santa Fe

Clixé Joan Mas

Pel camí que en pujada dura i voltat de la gerdor dels arbres del bosc s'enfila cap a Santa Fe, anavem la colla d'excursionistes. Aquest camí, que, de tan estret,

comparat amb les carreteres modernes, sembla que s'amagui entre les brolles, com si s'avergonyeixi de la seva insignificància, és d'una àcida bellesa emocionant. Tan petit com és, aquest viarany, i, amb tot, ataca la massa enorme del Montseny fins aconseguir dominar-la; ara costarut, ara més pla, recte ací, contorsionant-se més enllà, arriba fins al cim de la muntanya, que es presenta reptadora als nostres ulls.

El Montseny Oriental

Santa Fe : Les Agudes : Turó de l'Home

al cel. Amb aquesta perspectiva tan recta, la línia d'horitzó no precisa gaire exactament les alçades; els turons sembla que es perdin en l'infinit en un afuament prolongat.

Tanmateix hom no sap què, però es sent un arrapament al cor; potser és el volum grandios d'aquesta muntanya que ens omple els ulls amb la seva visió, o bé tot aquest petit i gràcil paisatge que s'albira tot just comencem a enfilem-nos. En la vall del Tordera, que tenim aquí mateix, les peces de conreu que les déus subterrànies del riu alimenten i han convertit en un regadiu frescal, tenen un color verd fosc que contrasta amb el color esmortèit dels rostolls i de la terra eixuta dels seus volts. Tots aquests rectangles i polígons lleugerament irregulars, així que us enfileu una mica us mostren tota la seva bellesa, que difícilment pot copiar-se des de la terra plana. Es una combinació de colors i dibuixos que només us deixa veure el conjunt des d'una alçada que elevi la vostra perspectiva. Les cases de pagès al seu voltant, amb la taca viva de les seves parets emblanquinades, ressalten magníficament entre el verd i ocre dels camps.

Mirant la vall, sembla que la vegetació que envolta el nostre camí sigui més salvatge; no és pas que al començament ho sigui molt; però el contrast de la frescor del regadiu de la plana amb les branques vincladisses de les alzines sureres i les línies verticals dels brucs que saben arre-

lar-se entre la terra que les roques de piçarra deixen lliure, fa aparèixer més esquerp el camí nostre. Aquest va enfilant-se lentament, amb el respir acompanyat dels excursionistes i el drin-

gar de les punxes acerades dels bastons. La vall del Tordera, a mida que ens anem enfilant, es veu una mica més petita; les masies que ci per lla contemplavem escampades per la muntanya com figures diminutes de pessebre, van engrandint-se paulatinament als nostres ulls.

Els camps que les envolten, aquí dalt no tenen el color viu de la plana; el secà no permet certs conreus, perquè en e-

Les cases de pagès al seu voltant, amb la taca viva de les seves parets emblanquinades...

El macís imposant del Montseny Oriental, que tan isolat es mostra sempre a la mirada des de molts indrets de Catalunya, comencem a escalar-lo àvidament. La silueta d'aquesta serralada, que els granollerins coneixem tan bé que quasi ens sembla un guardià de la contrada, ara la veiem verticalment tan damunt nostre, que sembla que les seves puntes arribin

Les masies que ci per lla contemplavem escampades per la muntanya...

temps caniculars moririen ressecs per la terra cremant. Només el blat és de collita segura, que les pluges hi seran prou a temps per a arribar a madurar-lo. Tot i la condensació que la muntanya i els arbres faciliten, a l'estiu la pluja és també molt escassa; el morenc i les patates, que aventurant una saó problemàtica, es sembren una mica a l'aventura, tenen una